

În ziua în care m-am născut, am fost la primul meu bal. Eram lucios, elegant și chiar strălucitor. Aveam un frate geamăn. Țopăiam împreună pe scările de la palat.

Nici nu ne născuserăm bine, și deja știam să dansăm. Sau cel puțin așa credeam.

Piciorul meu era foarte cald. Semn că cea care mă purta avea ceva emoții. Însă nu îl strângeam deloc. Eram pantoful perfect. În acea primă seară, am dansat un menuet, două valsuri, trei cadriluri franțuzești și o polca.

Se apropia miezul nopții, când eu și fratele meu dansam cu sârg hostropățul. Atunci m-am pomenit că nu pot să termin dansul. Piciorul care mă purta începuse să alerge.

L-am strigat atunci pe fratele meu:

— Simți și tu ce simt eu?

— Da, frate, nu ne lasă să terminăm hostropățul.

Am urcat rapid într-o caleașcă în care se simțea un miros dulce de plăcintă cu dovleac și ne-am pomenit dintr-odată într-o debara întunecoasă.

Atunci mi-a fost pentru prima dată frică. Tot atunci m-am bucurat că am un frate și că nu sunt singur în întuneric.

Nu știam dacă vom mai ieși de-acolo vreodată. Eram prăfuiți amândoi. Ne-am dat seama că nu putem fi strălucitori decât dacă ne ștergem unul pe celălalt.

L-am șters pe fratele meu peste tot. Pe spate, pe toc, pe laterale. Mirosea puțin a transpirație. Cel mai greu a fost să îi dezlipesc o gumă de mestecat de pe talpă. Dar era singurul meu frate, așa că am dat cu limba.

Când am terminat, am văzut că strălucește, ca atunci când am pășit pe covorul roșu de la palat. E incredibil cum poți vedea strălucirea cuiva, chiar și atunci când e întuneric!

